

БОЯН НАЧЕВ
ДЖОБЪТ НА ДЪРЖАВАТА
РАЗКАЗ ЗА НАРОДНИТЕ
ОТМЪСТИТЕЛИ И ТЕХНИТЕ
ВРАГОВЕ, ЕДНА ИСТОРИЯ ОТ
НАЧАЛОТО НА 90-ТЕ

chitanka.info

В извънградските райони на столицата, отвъд населената среда и индустриалната зона се простира така нареченият субурбис. У нас това биват пространства от парцели с полуобитаеми барачки и бидонвили върху тях. Такива места, оградени често с колове, дъски, бодлива тел и трънаци представляват нещо съвсем непознато и необичайно за обикновения гражданин, свикнал с жълтите павета. Тази ничия, безстопанствена земя, забит пущинак се посещава рядко дори от хора от престъпния контингент, ако и със своята уединеност да дава множество възможности за всякакви потайности. В повечето случаи, трябва да признаем, тук най-потайното са нелегалните бахчи, градинки, ливадки, засети със зеленчук, скрит в сянката на някоя крива круша или джанка, диворасляк. Всички те са организирани в близост до някое деренце или попресъхнала полска бара, за да бъдат лесно поливани с малкото събираща се вода, долазила от далечни баири и превалели дъждове. Повече интерес извикват обаче ползвателите на тези терени, които почти никога не се забелязват и имат навика изведнъж да изникват от гъсталаците на тази привидна пустош. Те винаги са мрачни и необщителни. Мълчат при опит за заговаряне и гледат подозрително. Сигурни са, че всеки новопоявил се не е случайно, туку-така попаднал, а вероятно е дошъл да бастиса плодовете на къртовския им труд. В следващия момент често пъти те мигновено изчезват така, както и внезапно са се появили, обръщайки гръб на натрапника, без всякакво желание да разговарят или да упътят човека, ако случайно се е изгубил. Що дири тоа тъдява? Ще речеш, че тези хора, всички те таят някаква голяма страшна тайна, свързана вероятно с някакво ужасно престъпление, което ги обединява и държи далеч от околните... Каква деформация на психиката на незаконния дребен производител, поставен в ситуация, подобна на тази в Дивия запад някога. Владееш и обработваш нещо, което не е твое, но от безстопанственост и немара още никой не го е потърсил, а в същото време ти си се утрепал за него. Хем гузност, хем и остървение някакво изпитва човек... Шантава работа, но и опасна!

Свечерява се. Свежа привечер. Навред е разпъпила уханна пролет, пълна с въздишки и копнежи. Нашата история започва сега и тук, в едно такова място като описаните по-горе, извън крайните квартали на столичния град в обрасла градинка сред пущинаците. В схлупена барака там двама мъже, вече застаряващи, но все още в

разцвета на силите си, както ще разберем по-късно, се суетят около странен причудлив уред. Пролетните трепети ни най-малко не ги вълнуват, те нямат усет за такива неща. Те са заети с друго. Наглеждат, тъкмят и се въртят около примитивен алхимичен аламбик, съставляващ дестилаторна система за производство на домашен, разбирай незаконен алкохол. Пъклена смес къкри вътре в съоръжението и изпуска зловещи пари, втечнени от другата страна на серпентината след охлаждане. В готовия първак, прясно наточен и изтекъл след такава дестилация често има съмнителни и направо опасни вещества, които биха извикали възторг само у Борджиите отровители и подобни закоравели престъпници. Но уви, клетите обикновени пияници, употребители на такива жидкости, на какво ли не са готови да се подлагат в копнежа си да преодолеят границата между обективната и субективната действителност. Често пъти залагат и малкото, което имат, за да постоят колкото се може повече оттатък. Така, всеки живее в собствен свят, доколкото и с каквото може да си го позволи. Спиртът предлага екзистенциална уединеност от тегобите на света, високите градуси забавят оборотите на въртене на това ужасно място. Науката твърди, че майката Земя се върти или лети с над 700 км/ч в обиколката си около слънцето. Наистина зашеметяващо! Как само заради това да не удариш едно, да се усефериш при такова ускорение! Носим се нанякъде, един господ знае накъде...

Но да се върнем обратно в реалността, здраво да стъпим на земната твърд и да продължим нататък. И така над родината пак е надвиснала криза, коя ли по ред през този динамичен век? Ние все нямаме късмет. Току-що сме загубили и Студената война, но пък се радваме на демокрация втора ръка. Животът се пообърка, сиреч парите взели, че сменили местата си, каквото и да означава това, както била пророкувала някога за тези времена баба Вангелия Гущерова. Днес, казахме животът е лош, алкохолът е скъп, а населението пие все повече и повече. Преживените несгоди не всякога са достатъчни, за да размътят съзнанието, тук идват на помощ други субстанции, променящи усещанията за реалност. Народецът пие и се дави в тая безизходица, а нелегалното производство процъфтява от ден на ден във всякакви форми и размери.

Двамата мъже, нощни труженици да ги наречем за кратко, чичо Гошо и чичо Тошо също се пробват в тоя сенчест бизнес. С москвето

на единия са домъкнали в „ранчото“ на другия, сред пущинака, тоя дестилатор, сглобили са го и сега ги заварваме да варят боздуганка. Последната се прави от кво да е и как да е, блъска се всичко, което има, някаква захар и може да развие ферментация. После се вари и втечените „сълзи на Пандора“ се бутилират или по-често се наливат направо в туби, буркани и заминават към своите жертви, окаяните пияници. В нашия случай т.нар. каша е забъркана от стари компоти, захар, бяла кристална за вдигане на градуса и ферментирал ечемик в един бидон. Така е! Трудно е, никъде няма лесно у тоя живот! Хората пият! Пият даже и по време на война, на фронта пак пият, а кво остава за сега? Като има търсене, ще има и предлагане, желязната логика на пазара, а и винаги ще се намери някой, който да отрови ближния си, за да спечели от това.

Чичовците, както вече ги представихме, се суетят край огнището, регулират силата на огъня, гледат жидкостта да църцори бавно и тънко. Мине се не мине време, гребват с канче от кофата, където се оттича първакът, пият, сумтят, плюят и псуват.

— Мамка му, много люта върви тая пукница! — мърмори чичо Тошо, лейтенант от Народната милиция, вече пенсионер, и подава канчето на чичо Гошо. Той на свой ред също отпива, плюе, сумти и стръвно дърпа от цигарата, за да омекоти силата на спирта, който го изгаря.

— Мамка му, докъде ни докара демокрацията! След толкова години служба на тая държава — пъхти чичо Гошо, също пенсионер, бивш старшина от БНА — да варим незаконно алкохол, за да преживяваме, мамка му... и пак отпива от канчето.

— Мръсници, предадоха социализма, развратиха народа, научиха го да краде, а горе номенклатурата се превърна в новата класа. Уредиха децата си, пратиха ги да учат навън, а те станаха все пияници и плейбои. Пазаруваха и се обзавеждаха от Кореком, а нас ни залъгваха с исторически оптимизъм и вяра в светлото бъдеще. Да бърхаме, да построим един победен строй! Вятър и лайна! Те си живееха в Комунизма — всекиму според потребностите, а за останалите според възможностите...! И накрая кво — дръпнаха шалтера, то се видело, че социализмът бил едно недоносче, нямал бъдеще. Същите тия, до вчера партийни секретари с меки гъзове, станаха днес първи капиталисти! Такива били икономическите реалности! Мамка им! Кой ебал, ебал —

айде така се ожени. — Направи неприличен жест със среден пръст и пи от канчето.

— Така е! — съгласява се старшината с изложеното — Класовите интереси на базата и надстройката се разминаха. Това, че работниците били класата хегемон, която уж управлявала чрез партията се оказа пълна лъжа. Прав си, някогашни партийни секретари, които довчера властваха административно над тази страна, днес вече притежават родината като частнособственици. От класови антагонисти на империалистите се превърнаха в техни ортаци, същи капиталисти! Развратът обаче започна по-отпреди през социализма още. Щото не може аз да имам печка МЕЧТА и хладилник МРАЗ, а др. Мазнишки от ЦК да живеее обзаведен с PHILIPS, GRUNDIG и JVC да кара VOLVO, а аз да тегля заем за МОСКВИЧ и години да го изплащам! Когато си изкушен от лукса на САЩ и Запада, рано или късно ще предадеш идеалите. Нали се борехме за по-справедлив строй? На ти сега глад и мизерия, хората гинат, недоимък и безработица е навсякъде. Сега и наши, и чужди гости заедно са яхнали и експлоатират трудовия народ, мръсници, предатели! Така ни смачкаха, няма вече революционно съзнание и класова осъзнатост сред масите! Ето, пуснаха наркотиците, опияняват младежта, покваряват я със западна поп култура и я отклоняват от класовата борба. Ех, да беше успял навремето Горуня, друга щеше да е днес България... След тази политическа сказка чичо Гошо също на свой ред пие голяма глътка и наставя дълбокомислено мълчание. Наоколо пеят щурци, свечерява се. Огънят припуква в жарта. На стената пуши газена лампа, мига от време на време, фитилът мъжди. До нея има залепен плакат — календар на ЦСКА за 1993 година и малко над него виси портрет, ретуширан, на генералисимус Йосиф Сталин. На снимката Великият вожд и учител е с фуражка и куртка, под черния си мустак е захапал лулата. Бузите са розови, устните са синьовиолетови, погледът зареян в историята, очите студени като пистолетни дула. От играта на дима на лампата изглежда, като че ли от време навреме Йосиф Висарьонович се усмихва важно, докато следи внимателно нивото на политическата подготовка на бившите униформени.

Двамата стожери на властта и сигурността на някогашната социалистическа държава продължават да пият и да мезят с нарязана върху вестник сланина и със смачкан с пета кромид лук. Увеличената

консумация придава допълнителен тласък на непримиримите им класови чувства.

— Масите не са подготвени за борба и няма да се вдигнат, а и няма кой да ги поведе! Тая шибана демокрация е виновна, дето разни гнили интелегенти ни я развяват толкова. Само промиват мозъците на хората, карат ги да искат да бъдат свободни, а повечето не знаят какво да правят сега с тая свобода и затъват. Ражда се слободия — анархия! Човекът не е създаден да бъде свободен, трябва някой да го ръководи, щото иначе се изоглавя.

— Няма ред, държавата вече не е държава, службите не са си на мястото с тая деполитизация, представяш ли си докъде я докарахме? Само заблуждават и объркват народа с тия права на човека.

— Всички искат права, а никой не иска да носи отговорности! Така стана, учените са виновни, много мрънкаха и ги олабихме, те ти сега демокрация.

— Прав е бил Ленин, дето е казал навремето „интелигенция зто не мозг нации, зто говно.“ Ако от мен зависеше, всичките тия на стадиона ги откарвам, както навремето постъпи Пиночет, нищо че беше срещу нас, ама наложи ред, я! Строявам ги и ги почвам с картечницата. На, на гадове, на, мрете! Вашта мама, на, на! — крещи зачервеният старшина, лицето му се е наляло с кръв, ще се пръсне и цял се тресе, все едно стреля и се вижда как коси редиците от предатели. Под откосите летят откъснати крайници, тела се гърчат на разни страни, падат и пак политат, а той стреля ли стреля в тях, няма милост, виждаш изблик на истински нестает класов гняв. Заслужен гняв! Остава настрани въображаемата, още димяща картечница, избърсва потта от челото си и обръща половин канче. Лейтенантът гледа развеселен и с възхита своя другар и брат в борбата, отпива и той.

— И аз много ги мразя разни такива ти ми интимилигенти! Онзи ден имахме събрание на входа и сме се събрали да избираме нов домсъвет и да видиш, инженерчето от горния етаж прописало стихове, книжка издало. Първата му била и подарява на съседите, дето сме се събрали, но на мен не дава, вика: — „Ти бай Тошо, така ме подиграва, си сурова душа, пазил си реда и телеграфните стълбове, бил си служител на МВР, демек, тебе няма какво да те залъгам със стихове разни, ти познаваш истинската поезия на живота, дето я няма по

книгите, много си видял! Тебе, казва, специално ще те почерпя като ми изпратят карловската анасонлийка от тъста.“ Пикал съм ти аз на анасонлийката, очилато лайно такова! За мене няма стихосбирка, демек съм тъп, кво ти разбира милиционер от поезия? Много ме жегна! А аз ще знаеш съм бил в драмкръжока в милиционерското училище, културномасовик съм бил, щото добре рецитирам. Знам наизуст целите Смирненски, Вапцаров, Маяковски, това Есинин, Висоцки, Лермонтов... питай ме нещо! О, летете ескадрони в устрема ви милиони... Какво значи тук някаква си личност, разстрел и след разстрела червеи... Кой, кой крачи там вдясно, леви, леви — ваше слово товарищ маузер... Где твой огромной черной пистолет... и ако нявга аз ти изменя, не заслужавам и на хрчката честта, безимен твой войник... Води ни, партийо води ни!

След тази тирада, оскърбеният бивш служител на реда даже запява, докарва го досуц като известния съветски бард — пиянско мучене на мужик, премесено с ревовете и заплахи. Другият ръкопляска, двамата се прегръщат и пият до дъно — за Сталину, за родину!

Това инженерче, интеллигентче жалко, само го чакам, да ми дойде сгоден случай и ще ми захапе ръкава, на юмрука ще ми се нахлузи, като го фрасна веднъж! Всички стихчета ще му избият от главата. Виж какво се казва джеклондоновски юмрук — реве чичо Тошо и поднася юмрука си към носа на чичо Гош.

— На какво мирише, а? На много бой! Това наистина е забележителен пестник, досуц колкото главата на някой третокласник, изтръгнал в миналото не едно и две доброволни признания.

— Дришльо нещастен — продължава да реди запъхтяно пияният мъж — нали го помня преди двайсет години, таман се бяхме настанили в блока и тоя още беше чаве, кога беше останал сам в асансьора между етажите и се беше насрал. А аз съм бил прост? Какво разбира бай ти Тошо от стихове, милиционерска чутура. Не хвърляйте бисерите на свинете, демек! Ама ще ми се напика у ръцете тоя, ей...

— В Китай на такива са им викали „разносвачи на очила“, нищо не става от тях! Трябваше всички тия тунейдци да ги тикнем в лагерите, когато още властта беше у нас и там пата — кюта да им избием всички буржоазни предразсъдъци, а бе направо да им видиме сметката, кво ще ги жалиш такива, тяхната мама интеллигентска!

— Да, така трябваше, ама на властта ѝ беше омекнал гъзът, другарите се бяха ояли, меко пипаха, все имаха някакви съображения — ръмжи милиционерът озъбен. Запалват по цигара, много им се е насъбрало, вижда се. Разръчкват огъня и загребват с канчетата. Мъжете са сърдити и сериозно пияни.

— Цялата тая пасмина хубаво я оправиха в Китай по време на Културната революция там и в Камбоджа също, с мотики са ги избивали гадовете!

— Някъде бях чел, в някакъв вестник — спомня си чичо Гошо — в някакво село, в някаква провинция в Китай хунвейбините умъртвили 137 „кучешки глави“, класови врагове, повечето учители и училищни възпитатели. Първо враговете били принуждавани да лазят на четири крака и да лаят като кучета и да ядат трева. Преди това намазали лицата им с мастило... нали щото били грамотни хора. Накрая след гаврите ги ликвидирали и... изяли, без майтап! Азиатците май нямат абстрактно мислене или тия поне със сигурност не са имали. Така разбрали повелята на Великия кормчия. Най-червеното слънце заклеил враговете: — „Да изядем кучешките глави!“ — и те, неговите следовници го разбрали буквално... и действали.

— Ба-а-а ще се издрайфам.

— Това са истински комунисти, може да звучи гадно, но така се държи власт, така се пази строй! Твърдост трябва, без лигавщини и състрадание. Виж какво им се случи на студентчетата на площад Тянанмън, ха-ха ще спираш танковете, ще протестираш, бил си недоволен, а? Смачкаха ги! А у нас ги вкараха в парламента, кръгли маси, член първи, мирен преход бла-бла. Те ти сега предсрочно пенсиониране, ходи нощен пазач, ако искаш, ако искаш вари незаконно ракия. Ударихме дъното, а държахме всичко, властта беше у нас, направо не проумявам как се случи... еба си!

— А бе, Мао беше пич, знаеше как да пипа! Трябваше да се разберат със Сталин... и тогава на ви на вас империалисти такива... — и пак сграбчва въображаемата си картечница — Та-та-та-та!!!

— Като каза мотики, дай да ги видя наште, добре ли ги заточи?

— Пф-ъ-ъ-ъ! — отвърща надменно чичо Тошо — Бъзикаш ли се? Знаеш, че си обичам работата и си държа на думата, като поема ангажимент съм железен! Става и донася от дъното на бараката две лозарски мотики, вдига ги към ламбеното шише и извитите като

полумесеци копачи проблясват. — Виж ги само, наточени са като секири, косъм да падне ще се разцепи! За такова острие и бъкингамският палач ще ти завиди, направо ще се просълзи ти казвам. Носих ги чак при шурята в сервиза. Там с шмиргел сам съм ги точил, заглаждал съм ги и после съм ги закалил! Как закалялась сталь! Направо топор — глави маха. Атрибут голову! Почваме ги, тяхната мама, а?!

— Добре си го измислил, също като в Камбоджа — съгласява се бившият старшина. — Народен партизански отряд значи, за борба срещу капитализма „НАРОДЕН ОТМЪСТИТЕЛ“, ще плащат гадовете! Всичко, дето ограбиха и съсипаха, дето наготово взеха от държавата, изработено за десетилетия от народа, ще го връщат и кръв ще серат! Грабъ награбленное! Тяхната мама, лесно се краде от джоба на държавата, когато държавата я няма! Ама ние всичко ще върнем на мястото му, експроприация и национализация, пак всичко ще им вземем на гадовете. Нищо няма да им оставим, ще им връчим по една мотика и там зад телената мрежа квот си изкарат това ще ядат, пък да ги видим тогава! Ние ще вземаме и ние ще разпределяме. Ние ще бъдем джобът на държавата, а да видим ще смее ли някой да пипа? Тяхната мама, ще си траят и ще бачкат всички, както едно време и няма да има такова нещо като свободни професии, тунеядци долни. Който не бачка и много знае, в лагер за превъзпитание, пък там ние си знаем... ха-ха!

— Първоначално ще почнем само двамата, по-нататък постепенно ще разширим периметъра с наши съмишленици, верни другари тук и на други места из страната. Една гора, за да върви й трябва санитарна сеч. Така е и с общественото развитие. Иначе кривото и дивото пречат и спират читавото, дето дава плод и принася полза, сиреч вредят на прогреса на историята. Трябва да се чисти — из дъно, и ние ще бъдем чистачите, ще прочистим родината! Хей, ние ще бъдем санитарите на утрешния ден! Смърт на фашизма, да живее международното работническо движение! Напред о, парии и презрени, напред о, роби на труда! — канчетата пак се пълнят и изпразват. — Пролетарии от всички страни, съединявайте се!

— Трябва да се намесим, за да помогнем колелото на историята да започне да се върти в правилната посока. Като няма готовност сред народните маси да се надигнат сами, то следва ние, по-осъзнатите, по-

добре идейно подготвените да поведем борбата. Трябва да почнем да организираме бойни групи и да провеждаме акции по места. Така ще създадем революционна ситуация в страната и когато се надигне лявото цунами на народния гняв, то ще помете продажното правителство заедно с техните копои, слуги на Световния жандарм и МВФ! — „Хей, от запад се надига черна вражеска вълна, комсомолци заминават в бой за родната страна...“

— Командир, герой, герой Чапаев... — ревят двамата силоваци, войници на Партията с продрани гласове... пият „за родину, за Сталину и снова нальем“ и пак наливат, пият и се прегръщат...

— Първо ще започнем от този район, ще дебнем отначало крадци разни, дето се навъртат тъдява и грабят лехите на хорицата. Като преколим двама — трима и ще се разчуе за „НАРОДНИТЕ ОТМЪСТИТЕЛИ“. Хората ще разберат, че има кой да ги пази, че не са вече сами срещу държавата! По-нататък ще започнем да привличаме съмишленици, бивши колеги, проверени кадри, доверени лица, на които може да се разчита в конспирацията и снабдяването с оръжие, експлозиви... В началото ще почнем с тия мотики. Като ги окаляме добре никой няма да предполага какво оръжие всъщност носим, нищо няма да личи и лошо ще изненадаме врага. Никой така няма да ни заподозре и най-важното ще действваме неочаквано, изневиделица хряс — хряс и изчезваме.

— Идва време, когато трудовите хора изковават мечове от своите плугове, хвърлят своите окопи срещу властниците и въстават за правдата! — набелязва малко патетично и с лиричен тон стратегията на всенародната революция вече много пияният лейтенант от милицията.

Отдавна се е свечерило и стъмнило. Вечерта по това време напредва в нощ. Първакът кротко църцори в кофата. Пеперудки и мушици са се събрали около димящото ламбено шише и играят ръченица. Двамата, натряскани пенсионери революционери са се умълчали и нещо поодрямали, когато звънък младежки смях и сподавено хихикане ги изтръгва от алкохолното вцепенение и унесеност. На мига те скачат и се заоглеждат стреснато. Смехът се разнасяше още по-силно и гърлено, но някак сега с едно такова проточено лигавене, което го правеше да звучи по-неприятен и дори предизвикателен. Носеше се някъде от съвсем близо, може би малко

по-надолу, откъм деренцето до рекичката. Мъжагите бързо се окопитиха и добараха мотиките. В следващия момент те вече внимателно и предпазливо, все едно досега изобщо не бяха пили, се прокрадват в сенките на шубраците. Някогашната добра бойна подготовка сега си казва своето — железните мъже действат като обучени машини. Смехът ставаше все по-истеричен и протяжен на моменти като вой, прекъсван от сподавени хлипове и нечленоразделни думи. Изведнъж всичко утихва за кратко и после отново несвързаното бръщолевене изригва в ненормален и екзалтиран кикот. В такава потайна доба и на такова затънтено място човек би си помислил, че е попаднал в непосредствена близост до устройването на някакво вещерско сборище. Двамата мъжаги нямаха обаче чак толкова въображение, те бяха просто раздразнени и малко стреснати. Подобна необичайност и неочаквана среднощна ексцесия можеше да изкара ангелите и да скъса нервите на всеки нормален, както и се получи. Когато приближиха достатъчно с промушване и припълзяване, ченгето и старшината не се изненадаха особено, че смутителите на нощната тишина се оказаха младежи някакви, това само ги ядоса още повече. До завоя на рекичката на малка полянка, едно съвсем уединено място лежаха двама тийнейджъри. Всъщност това бяха две нещастни деца наркомани Десислав и Жаклин. Те бяха толкова дрогирани, че направо не бяха на себе си, не знаеха на кой свят се намират. Телата им бяха проснати едно до друго, гърчове ги разтърсваха и от тях излизаха нечленоразделни звуци, несвързани бръщолевеници, примесени с хрипове и ужасяващ смях. От всичко това човек можеха да го полазят тръпки. В тези тела сякаш нямаше живи хора, нещо друго се бе прикрило там, нещо далечно и злоещо...

Десислав и Жаклин, както вече споменахме, бяха тийнейджъри наркомани от близката квартална гимназия. Деца, израсли в краен квартал, носители на всички белези, който предлага такъв един живот и жертва на вълната от хероин, която тогава заливаше родината. На външен вид те бяха също толкова противни, колкото и имената, които носеха. Същества с дълги коси, сплъстени и пъп-часали лица. Облечени в джинси и с черни фланелки на модерни банди, типични представители на упадъчната западна култура. През изминалия ден двамата изобщо не бяха стъпвали в училище. Още от сутринта се бяха отдали на любимото си занимание да се омайват и да летят над света.

В този час на нощта, когато ги откриха народните отмъстители, те бяха така страшно дрогирани и в такова безпомощно състояние, че всяка нормална комуникация бе немислима. В действителност в това си състояние Десислав и Жаклин се чувстваха превъзходно. Те бяха потънали в някакъв странен розов трансцендентален облак, подобен на сфера, надвиснал над някакво друго измерение, разкрило се вълшебно пред тях и така примамливо, че въобще не разбираха какво се случва с телата им долу на земята. В тази блажена омая двете деца разговаряха телепатично за прекрасни и възвишени усещания, поклащани леко в лежерната изтръпналост на Отвъдността.

В това време, отгатак — в Реалността, двамата бивши служители на реда, марксистични материалисти и атеисти рационалисти, хора далеч от подобен род преживявания и търсения, пламнаха от безсилен гняв напразно разтърсваха и биеха безчувствените тела на децата. Нищо от това не беше в състояние да ги върне в съзнание. Най-малко злобата на възрастните, сковани от ограниченост и скудоумие, би направила отново привлекателен този черно-бял свят, когато веднъж вече си го прекрачил...

— Чувал ли си, за Небесния гмурец? — попита Жаклин. — Знаеш ли, мисля, че го видях веднъж. Пак бях на крачка от такова едно състояние, здраво се бях надрусала и той като че ли прелетя над мен и ме изтегли точно в мига преди окончателно да премина отгатак. Мислиш ли, че това дете го правим, е много редно, освен че си съсипваме здравето и живота, за нас, самите като същества? Всяко едно друсане малко или много си е едно потапяне в смъртта, не знаеш никога кога може да щракне капана и повече да няма връщане назад и после само „с прискърбие Ви съобщаваме, че нашият скъп и тъп, ама много тъп и непрокопсан родственик ритна камбаната от свръх доза. Опелото ще се състои и т.н.“ При всички случаи това си е една красива разходка по брега на Стикс, от която няма връщане, която рано или късно свършва на отсрещния бряг. Какво можем да сторим, ние сме млади и така уморени. Искаме вече да отлетим за дома! А и какво да правя като живота го виждам само в черно-бяло, като кучетата, но сънувам цветно като шизофрениците, а и халюцинациите ми също са цветни, за това се тъпча с вълшебнин. От тия боклуци единствено ми просветва за малко иначе живея в постоянен здрач, но така е — от малка все обичам да оцветявам разни неща. Щях да кандидатствам в

художествено училище, но тогава мама почина. И ето ме сега днес размазано цветно петно върху изгоряло фолио, на което някой е топил хероин. Пълна смешка, сама си се смее и плача...

— Е, ти пак се отнесе нанякъде. Много разсъждаваш, там ти е грешката, искаш всичко да обясняваш, а нещата отдавна нямат смисъл, а и да имат, на кого му дреме за смисъла? Наслаждавай се на усещанията, отдай се на чувството, стига си мислила, така няма никога да успееш да се извисиш над света, защото посредством мисълта си оставаш постоянно свързана с него и продължаваш да работиш за измамата на реалностите, търсейки техните безкрайни отговори, които все пак взаимно се изключват. Защото е ясно — няма смисъл в смисъла! Но така докато си блееш от едната страна на битието и търсиш несъществуващи мисли, моткайки се край брега на Стикс, както умно обичаш да се изразяваш, никога няма да получиш истинско прозрение за нещата. Най-много да те дръпне някой алигатор, който обича да си похапва девствени ученички мечтателки хе-хе, и да се отрови с теб. Ако пък искаш на всяка цена да проумееш тоя смахнат свят и не искаш повече да си плетеш венчета от отровен бръшлян и да се губиш сред омаята на Елисейските поля, ако си се наситила на забравата и копнееш за суровите перверзии на битието, то върни се обратно в живота. Върни се в училище, стани отличничка, ти не си никак глупава, след това завърши висше, после успей в живота, направи кариера — успей! След това, след като си проумяла, надявам се най-после цялата празнота, суета и безумие на света, развий скоротечен рак и ела отново тук. Аз ще продължавам да те чакам и все така да те обичам. Ще те чакам да се върнеш тук, между двата свята, тук в прегръдката на Морфей, брата на Смъртта. Ще те чакам, колкото трябва, ще те чакам заедно да преминем във Вечността и да се разтворим в нея завинаги... Не бързам за никъде, имам много време, нали „всичко важно умря вчера“! — Но стига сме плямпали, отпусни се и усети движението, вибрациите на флуидите — как те обгръщат, шемета на летенето! Чувствам се като да съм в огромен червен кадилак и как се нося по небесния „Сънсет булевард“, направо сред Града на ангелите. Само се отпусни, почувствай се удобно и се отдай на скоростта и мощта на стихииите, които прекосяваме... Още час и ти обещавам да стигнем за концерта на Guns'n'Roses, тази нощ в L. A. Ще

бъдем там над стадиона точно когато забият „knockin on a heaven’s door“, само повярвай и се отпусни...

— Ех, и ти си един мечтател, мечта мечтаеш. Още едно дете, което отказва да порасне. Искаш да си летиш нагоре — надолу като Питър Пан. Аз сериозно те питах одева за Небесния гмурец. Мислиш ли, че наистина съществува? Бил нещо като добър дух, казват, закрилник на децата наркомани. Нещо като спасителят в ръжта, който стои винаги в края на полето, където играят децата и ги предпазва да не паднат в бездната на живота... Само че Гмурецът седи между двата свята и изтегля обратно децата, много дрогираните деца, такива като нас дете не си учат уроците и ядат направо от химията на живота. Децата, които искат всичко бързо да видят и да разберат, искат бързо да пораснат, защото то знаят, че животът е кратък... Та такива много надрусани, опасно много надвесени над небитието, на които още не им е дошло времето, той ги изтеглял в последния момент обратно, преди да се случи необратимото. Един вид ги връща обратно в нашия свят. Дава им се друг още шанс, преди окончателно да е изтекъл земният им живот тук. Казват, Небесния гмурец някога е бил малко циганче, когато е бил още жив в нашия свят, което е умряло от дишане на лепило. Бил е около дванайсет годишен и тежък не повече от двацет килограма, според сведения на здравните власти. Когато го разрязали върху масата за аутопсии в някаква морга, за да си правят опити с него белите му дробове от лепилото били станали на калцирана каша. А може и да не е било така, може просто да са го убили, аутопсия на живо като във филмите на ужасите — така се говори... Викали са му Небесния гмурец, защото когато се надрусвал с лепило можел да полети. И наистина, казват летял. Можел да се рее сред небесната шир като птица или по-скоро да се гмурка в нейната необятност, в огромната газова бездна, изпълнена със стихии, опасала твърдата на земята и надвиснала над космическия безкрай. Колко красиво и вълнуващо! Понеже можел да се рее така между земята и небето, го нарекли Небесния гмурец. Дали би се появил в такава нощ? Аз мисля, че веднъж вече май съм го виждала...

— О, Жаки, що вярваш на всички тези глупости? Светът е къде по-прозаичен и тъп. Вероятно тоя е бил един от многото дебили от гарата, дихател, токсикоман, който си е оросявал мозъка с ацетон и накрая е пукнал както всички такива съвсем млад. Тия са пълни

боклуци те въобще не знаят защо го правят и нищо не разбират и няма и да разберат. А лигави момиченца като теб, дето си нямат гаджета, измислят разни такива съзлививи истории за лепилени принцове, че и летящи при това! Много си доверчива миличка, ще те излъжат така някъде и току-виж си родила още в гимназията, като оная крава Стайка от нашия клас, тя поне е повтаряла два пъти и сега била напуснала училище вече окончателно, ха-ха! Добре че съм аз да те пазя, иначе кой знае как ще объркаш живота си още повече, ха-ха! Не знам за лепилото, но онези лекарства дето ги донесе, останали от баба ти, смесени с моя кафяв прах направо вършат чудеса! Истина! Виж ни! Направо летя на червен кадилак — Mr. Limousine driver! Помня я баба ти, беше голяма откачалка. Ходеше из квартала по нощница с брадва в ръка. Накрая, когато една сутрин се изсра на входа на денонощния магазин пред майките, дето купуват мляко, май чак тогава я прибраха. Повярвай, много се кефехме — баба Lizzy Borden, ха-ха!

— Да, прибраха я чак тогава, таман баща ми беше излязъл, пуснаха го предсрочно — имаше някаква амнистия. Тя се грижеше за мен до последно, когато мама си отиде, докато можеше да ме познава. След това окончателно откачи вече. Колко подигравки съм отнесла в училище, ако знаеш? Прибраха я и я заключиха в Курило, шизофрения, там и умря. До последно не искаше да си пие лекарствата и виж сега ние, здрави и прави, уж нормални ще каже някой, вземаме нейните лекарства и се правим на извънземни... е това вече си е шизофрения!

— Светът е една голяма лудница, въпросът е кой държи ключовете и кой раздава хапчетата! А и накъде тече тока, демек кой на кого го пуска? Иначе определението за нормалност гласи, че общоприетата масова лудост се приема за нормалност, а отклоненията от нея минават за аномалии. Има т.нар. обективна действителност и т.нар. субективна реалност, ако съществува пресечна точка между тях, може да минеш за що-годе нормален, ако ли не, то — welcome to Курило, Карлуково и 4-ти км, с две думи! Очаква те полет над кукувичето гнездо. Приятен полет на пасажерите, моля преустановете пушенето, примерно на трева, пиенето на спирт и взимането на успокоителни и затегнете коланите на усмирителните ризи! Точно след час ще бъдете в шоквата зала, желаем Ви приятно прекарване на борда на летящата клиника! Добре дошли в обективната действителност, в безумието на грамадния наш свят! Успешното

ПРИЗЕМЯВАНЕ бе извършено от д-р Терзийски и неговия екип, примерно. Пациентите са стабилно привързани към РЕАЛНОСТТА. Със свободното падане и безконтролно реене из други пространства е вече приключено завинаги. Раздайте КСАНАКС на всички! Та какво разправяше за Небесния гмурец? Ха-ха!

— Без майтап, скивай ква била работата. Той бил, някога, когато бил жив, малко циганче, както разправят, родено било преждевременно с малформации, не можел да ходи изправен и бил с малка глава — микроцефал. Съвсем естествено в такива случаи и в такава среда грозното пате или черният бройлер бил системно тормозен от роднините си, по-големите си братя и сестри в едно крайно бедно семейство, обречено на нищета. Принуждавали го да проси, биели го. При такъв тормоз, постоянен, и сред подобни хора не било никак странно от съвсем малък той да привикне към дишането на лепило, какво му оставало? Така открил фантастичния свят на ацетоновите лепила. Имал ли е друга възможност невръстният нещастник, освен да потърси утеха там, при положение че никога дори не са му били четени приказки и никога не бил ходил на кино? Казвал се Васко, но понеже бил с малка глава и огромни изхвъркнали очи му викали Извънземното. Васко се бил родил в известния изоставен, полуразрушен блок №20 в Ямбол, даваха го и по телевизията скоро. Това е нещо ужасно, направо струпей, гето, разположено вертикално на етажи, някои от които на места направо липсват и се вижда през блока от другата страна. Няма врати, няма прозорци, камари боклук. Отвсякъде само смрад и болести и сред тях процъфтяват всички човешки пороци, които можеш да си представиш. А бе, адът тук на земята! Васко Извънземното успял веднъж да изпълзи горе чак на покрива на този блок. Щото той не можел да ходи нормално и все пълзял по земята и разрушените стълбища нагоре — надолу като някакъв човешки игуан. Там, горе, яко се надрусал, но се изляла лятна буря, извила се и вихрушка, която вдигнала във въздуха малкото циганче и го понесла като перце. Известно време бил подмятан така от стихииите и казват, че го ударила гръмотевица наред разгара на бурята, но не го убила, а само променила структурата на организма му. Претърпял някаква електромагнитна — биохимична метаморфоза и се превърнал в друго същество. В него влязла същност от друго измерение и той се превърнал в нещо като антроподемон. В

преданията и легендите още се пази споменът за митични създания хора змейове, които можели да се превръщат в летящи огнедишащи дракони, и които се биели с други лами и хали, все вредоносни твари, крадящи плодородието или водите от изворите.

Та каквото и да се е случило през тази буря, Васко след дни го намерили чак в Пловдив. Паднал бил в някаква градинка срещу болницата с найлонов плик на главата в несвяст.

— Е, ти си била невероятна поетеса, бас държа, че всичко това сама си си го измислила! Така става то с деца, лишени от родителски грижи. Ето на, майка ми от седмица и нещо не се е прибирала. Хойка с някакъв богаташ, харчи му парите и през цялото време въобще не се сеща за мен. После що съм бил наркоман, ха-ха и дружа с такива откачалки като теб. Ще ме принуди накрая да се откажа от нея чрез Държавен вестник, това може ли да е майка? Хвърля ми някакви пари и изчезва, постоянно я няма. На практика си се гледам сам като някой безпризорен съм. После що ми бил слаб успехът, ами няма кой да ми помага с уроците, да ме препитва вкъщи, хе-хе!

— Баща ми също го нямаше няколко дена. Чак снощи се прибра най-после и домъкна както винаги някакви пропадна ли типове да си допият. Цяла нощ играха комар, пиха, сбиха се и комшиите отново извикаха полиция. Те иначе са свестни хора, помагали са ми, но и на тях взе да им идва много в последно време. Дъртият като добара пари отнякъде и става страшно, стереото до дупка и безкраен празник. Последният път беше сипал и на полицаите, дето бяха дошли да го усмирят и те бяха станали част от купона, нали умее все да омайва хората. В такива дни гледам да не се мотая из къщи много-много, щото и ръката му не е лека и като е пиан не я сдържа и с юмруци ме е бил даже, после съжالياва и се кълне, че ме обича и че аз съм била всичко за него на този свят, колко много съм приличала на майка си и т.н. В такива дни обикновено изчезвам, спя по мазетата, но снощи не успях да се измъкна навреме, бях задрямала, когато той се прибра, а и беше лигаво разнежен, помоли ме да не бягам пак, да не го оставям сам и обеща с пръст да не ме докосва. Съжалих го! След това няколко пъти ме пращаха за цигари и водка, за бира, трябваше и да им готвя, а единият цяла нощ ми приказваше разни гнусотии... Така, че тази нощ да не се прибирам, май е най-добре? Така живея аз и не знам къде ще замръкна и къде ще осъмна, обядвам и вечерям с лекарствата на баба

— каза Жаклин и се усмихна тъжно. — Като се сбиха в суматохата успях да гепя 200 кинта и утре можем да си купим още херца.

— А бе, що не вземем да ги запознаем майка ми с твоя баща и двамата са самотни родители, ще станем страхотно семейство! Баща алкохолик, комарджия и рецидивист, който бие и тормози дъщеря си, майка уличница, прости ми мамо, не си поглежда детето и къщата, също порка като смок и две чудесни деца наркомани. Та ние и без това сме като брат и сестра с теб. Помниш ли миналата зима, когато оня педофил бай Делчо, училищният домакин ни хвана, че дишаме лепило в склада до парното, сред натрупаните счупени чиновове, там, където води малките ученици, за да ги опипва, уж да им проверява домашните. Помниш ли, тогава още не се познавахме, как ни намери гадината в тъмното? Бяхме се омагьосали здраво. Не подозирахме даже, че сме заедно в оная смрад, явно сме се скрили там един по един, без да знаем. Всеки си е мислел, че там е много скришното му място и че никой няма да може да го намери, идеалното място за друсане в даскало. Как ни хвана мръсникът му с мръсник и ни заведе даже при директора. Оттогава сме неразделни! Същи Явор и Калина, хе-хе!

— Да, бе, да, като Куко и Пипе, ха-ха и как няма да ни залови, като сме влезли в неговата територия, направо в леговището му. Защо мислиш държеше склада все отключен и се спотайваше наоколо при парното. Педофилите знаят всичко за децата, защото само те ги обичат истински, а не учителите, както се казва в оня гаден виц. Като някоя тарантула бай Делчо дебнеше жертвите си. Само чака някое дете от любопитство да прекрачи в тъмния склад или, обляно в сълзи, да иска да се скрие от света, жестоко подиграно от другите деца и той веднага изниква, спуснат по някоя от безбройните си невидими нишки и залавя малкия нарушител: — Ти, какво правиш тук, крадеш, а? Искаш ли да те заведе сега в дирекцията, а, от кой клас си? Като дойдат от милицията и всичко ще си кажеш, какви неща само изчезват оттук, и все скъпи, човек да не смее да мръдне и за пет минути. Детето, подивяло от страх, почва да мънка нещо, не смее да вика, онзи го приклепва и опипва и после му вика да си трае, щото го знае от кой клас е, и че ще го издаде иначе за кражбата, ако само каже на някого. За тия неща се разбра чак когато го уволниха накрая, преди два месеца.

— Ей, светът е пълен с гадове. Знаеш ли колко деца са пострадали от тоя и колко още има такива шашави като нас, е не чак

като нас, в нашто даскало дете още съвсем малко им трябва, за да изперкат и те. Понеже още не са регистрирани като проблемни деца и затова педагогическият наставник и училищният психолог не ги привикват да си приказват с тях всяка седмица. То и Влади от Б клас, уж всичко му беше наред, отличник и все нови електронни игри носеше в училище, а старите като му омръзнаха ги подаряваше и всички го обичаха, а и винаги даваше да преписваме домашните му, а бе беше отвсякъде готин. Беше от богато семейство и кво стана? Половин година вече откак се метна. Родителите му се развеждали и никой не го искал, всеки желаел да продължи живота си на чисто. И горкият Влади тогава узнал, че бил осиновен и не издържал... Семейството е здравата клетка на обществото, за това дай да съберем наште родители и да си заживеем щастливо, хе-хе семейство Адамс!

— Да, прав си семейството наистина е клетка, при това каква, в нея понякога хората направо озверяват, толкова са яки невидимите й решетки. В продължение на години се самоизяждат и така, докато смъртта ги раздели... Някои семейства са същински менажери, без при тях при това нито веднъж да се е чул вик или крясък от скандал. Всичко е тихо и благопристойно отвън! Семейството е форма на колективна самота и ако съвпрегнатите, защото това именно означава съпрузи, не умеят да я понасят с достойнство, стават нещата кофти. Бракът не е за всеки, човек трудно живее със себе си, камо ли с някой друг. Най-лошите неща обикновено се причиняват от най-близките, само там може би сред близостта се ражда и истинската жестокост. Пред чуждите обикновено, не би си позволил такава откровеност и оголване на чувствата, а силните чувства са нещо много опасно и остро. Така обикновено стават семейните трагедии.

— Брей, каква психоложка си, че даже и семеен консултант! Да не повярва човек, като те слуша, че си само ученичка от горен курс, ще рече, че си някоя дърта развратна аристократка, авторка на готически романи с една камара мъртви любовници...

— Може и да съм била в предишен някой живот, знаеш ли, но сега говоря само от опита на собственото си семейство и от наблюдение върху други такива. Едно време не им е стигала цяла една епоха, за да разберат любовта и да я възпеят в стиховете си и когато не са успявали, са се самоубивали пред непостижимостта на бляна. Днес г-жа Тенева по биология спи с учениците си за бутилка маркова водка

и б за срока. Къде са днес мъртвите поети и разблудните царкини... Днес хората се самоубиват от егоизъм и битова простащина, за да отмъстят най-често на близките си и за да демонстрират оскърбено честолюбие. Няма в нашия смачкан свят велики идеали и как да ги има, като те не могат да стоят изправени в такава сгърчена действителност, а могат ли да бъдат велики идеали с наведени глави или полегнали, или пък пълзящи, тихо примирени. В сивотата на нашите дни, в бетонената сивота на живота ни днес кръвта на всички ни е черна, алени са само опиумните макове, защото са напоявани с кръвта на невинни младенци...

— Човек, ако ни слуша ще рече, че сме болни и сигурно ще бъде прав, нещо не е наред с възприятията ни. Ама, разбира се, от наркотиците е, вие какво сте очаквали да ви се случи, би казал всеки трезвомислещ.

— Въпреки това аз си мисля, че не виждам умопомрачено света, просто нещата стават по-контрастни, по-истински, видяни през отвора на иглата, която играе ролята на бленда, недопускаща измамни външни отблясъци. Оставен по този начин на светлината на собствената си лудост, ти можеш най-ясно да различиш контурите на заобикалящия те свят в истинските му измерения сред сумрака на битието, в който всички сме потопени. Всичко друго е илюзия, подхранвана от нелепи очаквания, пошли желаня и безпочвени упования. Отчаянието е истинската опора, която може да те накара да се пуснеш от този свят. Само погнусата убива копнежите и то, когато осъзнаеш в какво в действителност живееш. Желанията непрекъснато умножават страданията, защото ни заслепяват за истинската реалност и нейната стойност. Само истински отвратеният може да се дистанцира и извиси над кочината на света, останалите ще продължават да си мечтаят за златни копанки, преливащи от свежа помия и да се самоизяждат в кървавата кал. Тези ще продължават да се борят за правото си да преследват своето щастие или да могат да продължат това преследване начисто, както родителите на Влади.

— Не знам дали вече съм сериозно луд или само леко изперкал, но и аз имам усещането, че целият ни живот протича в нещо като нескончаеми катакомби и отвсякъде ни дебнат изроди, чудовища и престъпници, които протягат заплашително към нас ръце от мрака. Това май му викат параноичен синдром. И кво станало по-нататък с

Васко цигането, Небесния гмурец? Бас държа, че той не е имал подобни дилеми като нас. Щото никога не е ходил на училище. Виж ние като сме от редовните, ха-ха виж докъде я докарахме! Хе-хе, а бе я ми кажи честно, да не би тоя да е тайното ти гадже, дето и от мен го криеш даже. Какво толкова ти е завъртял главата?

— Не позна, пробвай пак, но тоя път измисли нещо по-умно, това беше плитко... а що се отнася до Васко, то той е символ на пълното отрицание на този свят, негова пълна противоположност и надрастване, той е една красива метафора на всичките ни възжеления, затова слушай какво му се е случило по-нататък и как се е превърнал в Небесния гмурец. Та като го намерили в несвят, Васко го прибрали в болницата и взели да му правят някакви изследвания. Той след полет всеки път изпадал в каталепсия и така все го мислели за умрял и все го прибирали в разни болници, бързи помощи, поликлиники, морги, спешни центрове. После той все изчезвал така мистериозно, както и се появявал. Политал нанякъде и го откривали на най-различни места из страната. Властите се дразнели от всичко това, от появата и изчезването на подобен неконтролируем субект, около когото започнало да се създава и брожение. Разказвали се какви ли не чудновати и направо шантави истории. Сред дишачите на лепило се разпространила мълвата, че Небесния гмурец бил нещо като техен талисман, закрилник и пазител на децата наркомани. Много от тях го били виждали. Дори твърдели, че носел послания от извънземна раса... Така, докато един ден не го заловили, изпаднал бил пак в каталепсия. Закарали го в моргата на Медицинска академия и там го нарязали. Сложили органите му в стъкленици, за да ги показват на студентите, като на рядък дегенерат. Говори се, че след време всички, които били присъствали на аутопсията под една или друга форма полудели. Едни станали тежки алкохолици, други наркомани. Всички приключили жалко, но разказвали, по скоро крещели, че в зловещите им делириуми се явявал Небесния гмурец, преди края им. Мисля, че са го направили нарочно, убили са го! Искали са да лишат от надежда и упование младежта на тази нещастна страна, младите хора, които намират утеха и смисъл само в наркотиците. Всичко е замислено и направено нарочно, за да се самоубиват такива като нас по-често, да нямат никаква надежда и да изчезнат. Да ни няма е по-лесно, вместо да се правят клиники и да ни лекуват, а и трябва обществото да си зададе

въпросът и да си отговори, ако е толкова добро и справедливо, защо се появяват такива като нас? Вероятно отговорът ще гласи, че такава е цената на прогреса, която всички ние плащаме, че винаги ще има дефектна продукция и счупени играчки, които не стигат до пазара. На тях ние не им трябваме! Така и така веднъж вече сме направили своя избор да бъдем различни, да не участваме в шибаната им игра, с гадните им правила, да не бъдем добри и порядъчни граждани, скромни труженици, производители на блага, плащащи безропотно данъци. Не, без нас! Ние не искаме да бъдем експлоатирани и да крепим антихуманната им система, не искаме да участваме в нея и да завещаем живота и смисъла на дните си на собствениците на този свят.

— И така Васко изчезнал. Повече никой не го виждал да се рее в облаците или да клечи на върха на заводските комини или на ръба на покривите на високите сгради, там, където само птиците и стихииите си разменят ласки. Казват, че все пак се явявал единствено в халюцинациите. Там не могли да го убият и премахнат. Много деца продължавали да го виждат. Той стоял между двата свята, казват, и пазел децата да не изпаднат в отвъдното. Следял да не би, на тия, дете не им е писано още, да не им се прекъсне златната нишка, която свързва душата с тялото и душата да не може да се върне обратно в нашия свят. Та Васко наглеждал такива като нас да не отиват много натам, преди да им е дошло времето. Защото там има едно място, казват, от което няма вече връщане назад, достигнеш ли го, а отсрещният бряг изглежда още по-примамлив и красив. Неустойимо влечение към Смъртта! Така постепенно се родила легендата за Небесния гмурец, измислена или изхалюционирана от деца, дишащи лепила и се разпространила сред тях.

— Леле, направо си Дора Габе, какви ги измисляш! Хем поетеса, хем философка си се извъдила. За всеки случай трябва да ти прегледат главата, нещо там не е наред. От толкова химически субстанции вътре бръмбарите съвсем са изперкали и ти шушнат какво ли не само и само да ги пуснеш да излязат, щото и те вече не издържат. Ама как само си си ги нагласила цял роман — и драма, и мистика, и сълзи на мечтателни деца, задушени от ацетон! Само едно не проумявам защо тоя пич Небесния гмурец трябва да бъде такъв изрод, някакъв гнусен мангал, дегенерат с малформации? Обикновено аватарите, които идват да спасяват света и човечеството във всички митологии са все

божествени превъплъщения на свръхличности и са все красиви, умни, благородни, за да могат да вдъхновяват, да могат да служат за подражание и да привличат човеците. Извинявай, ама твоя лепилен „принц“ е меко казано гаден, не ми прилича на свръхсъщество, дошло от космоса и оставило се доброволно да бъде принесено в жертва от примитивното човечество, за да го просветли. Нещо не ми се връзва.

— Прав си, всичко така погледнато е ужасно нелепо и няма много смисъл, много е объркано и пак ти казвам не аз съм си го измислила. Може да съм луда и наследствено обременена, знам от какво умря баба ми, но не съм глупава. В тази история има фрапантни несвойствености и противоречия, които стряскат със своя алогизъм на пръв поглед. Обаче ако се замислиш не е ли всъщност нашият свят — свят на дегенерати, духовни чудовища, много по-гадни от убогото цигане Васко, добре прикрити зад марковите си скъпи дрешки или демонстративната си разголеност? Представи си, че в деформиран свят като нашия вече няма като как по друг начин да се прояви доброто, освен да присъства като жалък дегенерат именно, за да отблъсква и да буди присмех. В свят на криви огледала, в който лилипути се представят за гиганти и пълни дебили и простаци минават за гении, мръсниците са светци, низостта и безчестието минават за хуманно отношение и целесъобразност, е, при такава реалност нормално е лъчите на светлината да се пречупват и да виждаме само отблясъци от нея. Но тези, които не сме слепи и това ни е достатъчно да знаем, че някъде там има истинска светлина и че всъщност няма мрак, има само вечна Светлина. Мракът не е нищо повече от отсъствие на светлина. Кой има интерес да скрие светлината от нас и целият ни живот да тъне в сумрак, и самите ние, създадени от светлина да приличаме на привидения в този призрачен свят на сенки. За това състояние на света е отговорен единствено неговият Княз и слугите му, казваше баба ми, мир на праха ѝ.

— Много сложно взе да става и намесваш нови участници от друг порядък, тия попски работи не ги разбирам, не че ги отричам, просто са ми малко далеч. Аз съм по-скромен и не летя чак там, горе, праволинейно тъп съм, устроен съм по-просто. Всъщност искам съвсем земни неща, като се надрусам. Да ме пита човек какво тогава правя в астрала и кво въобще искам. Ами въобразявам си разни неща примерно, че карам червен кадилак, много е яко, и че съм велик

рокаджия, и че съм много успял и си вярвам и си се кефя. Все едно съм фрашкан с кинти и съм адски готин. В действителност дори не мога да свиря на китара, толкова съм смотан. Признавам, че е глупаво, но пък, от друга страна, ако си представиш, че наистина сме в кадилака и се отпуснеш, ще можеш навярно да чуеш шума и вибрациите на двигателя, осемцилиндров, и свистенето на вятъра около нас, дори кожения салон. Ако много се навиеш, бихме могли навярно да прелетим чак дори до Щатите, Западния бряг в Града на ангелите и да бъдем там на концерта на Gun's тази нощ. Тука у нас в BG те никога няма да дойдат, тук е най-застреляното място на света — страната на милиционерите и компотите, еба си! Мислиш ли, че наркотиците дават това, което нямаш или не ти достига в реалния живот, заменяш една заблуда с друга и накрая си вечно губещ, измамен и прецакан. Въпреки това продължаваш да заменяш няколко мига щастие срещу цял един живот, изпълнен само с нещастия... Мамка му! Какво става? Какви са тия двама червеноармейци на предното стъкло, летим с над сто мили. Какво по дяволите правят там и ти ли ги виждаш? Държат се за огледалата и чистачките и се опитват да се прехвърлят при нас в купето. (в тази халюцинация колата е кабрио без покрив).

— О, ужас! Единият ме докопа за ревера — пици Жаклин — откъде се взеха тези идиоти с будъоновки — Пусни ме, боклук такъв, марш!

— Единият ми прилича на бившия ни квартален. О, да! Той е! Нещо ми крещи, заплашва ме, изглежда като обезумял...

— Познах и другия, той е онова пиенде, бивш военен, дето пази на паркинга до спирката на нашия блок. Винаги, когато минавам оттам, ми подвиква нещо и плюе подире ми... Какво по дяволите правят тук тия, това май не е от дрогата, чувствам истинска болка, устата ми кърви...

— А-а-а-а, разби ми носа. О, ужас! Ще се убием! Какво за бога искат тия? Те са луди! Помощ! Жаки дръж се, трябва да навия волана. О, ужас! Няма ги спирачките... Всички ще загинем о, господи...

В това време от другата страна на битието двамата силоващи, бивши пазители на сигурността на държавата чичо Тошо и чичо Гошо са се навели запъхтени над безчувствените тела на децата. Народните отмъстители са се уморили да разтърсват, блъскат и ритат безрезултатно тийнейджърите. Дори прочутият юмрук на чичо Тошо,

донесъл навремето толкова награди на районното управление, в което се е трудил притежателят му, не е постигнал нищо и сега виси безпомощно. От случващото се двамата мъжаги са още по-сърдити. Безсилието им пред безчувствието на смачканите от бой деца ги разлютява още повече, за пръв път срещат такъв тип съпротива. Такова категорично безразличие към насилието и болката направо ги влудява.

В същия миг луната осветява закътаната полянка и разиграващото се там безумие и докато насилниците са се спрели за момент и се чудят какво да предприемат по-нататък, изведнъж чичо Тошо изревава: — Мамка му, той е! Познах го! Той е! Това копеленце, същото това миналата година ми обра мазето, познах го! Тогава се измъкна, не успях да го спипам. Ах, паднали ми сега, гадно наркоманче! Знам те аз, от кога те чакам да ми паднеш, копеленце! Живее в отсрещния блок, майка му е проститутка, пълен боклук. Сключва здраво пръсти около шията на жертвата си и я разтърсва, освирепял.

— А, и тая я знам! Колко пъти съм я виждал дрогирана да се валя по спирките и тя е една стока — забелязва чичо Гошо — виж дали имат документи.

— В кучката има скъпи лекарства, виж колко много, сигурно са крадени, разбили са някоя аптека, гадни наркомани! Виж, има и двеста лева у себе си, мръсница! Сигурно мърсува за пари. Такива така си плащат често пъти дрогата.

— А аз цяла седмица бъхтам за толкова, знам как се изкарват такива кинти, нали по цели нощи вися на оня шибан паркинг да пазя колите на богаташите.

— Гадове! — пъхтеше бившият милиционер, докато душеше момчето, стъпил с коляно върху гърдите му.

— Боклуци, измет, трябва с тия да почнем. Нищо не става от тях, паразити, паплач, нахлебници, тунейдци. Един пирон не е забил през живота си, лумпен такъв, чуждите мазета тръгнал да отваря. Ах, какви инструменти ми задигна само! Копеленце, ще ти извадя гръкляна, сърцето ще ти изтръгна!

— Изглеждат добре облечени, с вносни дрешки, с пари разполагат гадовете. Какво не им е наред на такива, че стават отрепки? Вместо да се учат, хора да станат — те се дрогират, изтървана работа. Дезертъори, предатели на родината, дотам доведе слободията и тази

западна поп култура. Имаше защо навремето да я забраняват. Ето ти сега докъде се стигна, разложена младеж, наркотици и порнография.

— Ааа, едно време колко такива хаелгъзници съм оправил, що бой са изяли и колко от тях съм вкарал по ТВУ — та и тухларни, а и изселени от София, имаше да им дойде акъла в главите в някое диво ломско село. Пък да те видим после дали пак ще искаш да бягаш на Запад и да се размотаваш с нетрудова прическа, и да разнасяш магнетофон нагоре — надолу?

— Едно време ние по десет километра изминавахме до града да идем на училище и пак хора станахме, а сега всичко на готово чакат. Нищо не става от тия сега, не умеят да се борят с живота, кекави са и стават боклуци! А аз съм бил и бригадир, и първенец на смяната, преизпълнил плана и димитровска значка имам, връчиха ми я пред знамето и отряда. А сега...? Нищо не знаят!

— А-а-а-а! — изрева чичо Гошо, бръкнал в дънките на момичето, докато я претърсваше или по-скоро опипваше. Без да съзнава какво точно се случва, Жаклин бе впила зъби в другата му ръка, която старшината е заврял в пазвата ѝ. — Мръсница, а-а, уличница, захапа ме, на ти! — и стовари юмрук в лицето на детето — Малка кучка такава, ще хапеш, а? Ще те науча аз тебе, мръснице малка...!

— Кво ще ги правим тия? Боклуци, нищо не става от тая стока, потенциални престъпници, измет, наркомани, социално зло!

— В Иран що няма такива? Щото такива като ги хванат там, ги разстрелват направо с дилърите, а тук държавата дава пари от наште данъци, за да ги лекува и после тия същите ти разбиват мазето. Такова НІЛТІ ми задигна това копеленце! — и пак удря младежа. — Прибери лекарствата, парите, часовниците — електронни са, внук ми си мечтае за такъв! И откъде всичко това? От тате и мама, а? Да не мислиш, че са ги изработили, ами боклуци! Всичко това ми прилича на криминалност, ако ме питаш, сигурно са крадени, толкова апартаменти има ограбени в последно време. Такива като останат на сухо, без дрога и без пари, са готови на всичко, повярвай ми, имам усет за тези неща! Всичко това е заграбено все от трудовия народ. Паразити!

— От джоба на държавата е взето, за наша сметка, кой ги знае какво са бастисали, я аптека, я склад или нечий дом?

— И пак там ще иде, диалектика — ние сме вече джоба на държавата, ние ще ги приберем — граб наградено! Гадове, толкова

млади и вече развалени. Разнасят зараза, покваряват и други! Те са чума, социално зло, трябва такива да ги чистим без колебание, без милост, щото ако ги оставим, утре всичко ще повлекат.

Двамата възрастни, но още здрави мъже като един вдигнаха мотиките и съсякоха децата. Инструментите действително бяха добре наточени. Чу се само свистене. Децата инстинктивно се прегърнаха. Под падащите тежки удари на мотиките — секири скоро насечените им тела се слегнаха едно в друго, образувайки кървава каша и парцали. Точно тогава луната, погнусена, се скри зад облаците и сянката ѝ затули зловещата сцена...

Мигове след това двете деца, олекотени в своята окончателна безтелесност се понесоха свободни и уловени за ръце в безкрая. Изпълнени с възторг, забравили умората на битието и оставили завинаги нещастните си и измъчени тела в побъркания наш свят те летяха към лазура на утрото на изгряващият нов ден, към светлината на Вечния ден... истински деца на звездите!

По-късно двамата силоваци, запъхтени и разгорещени, подпирайки се на окървавените мотики, се заизкачваха по ската на долчинката. Когато се върнаха отново в бараката, там огънят беше загаснал и аламбикът спрял да тече. Кофата се беше напълнила догоре и леко подляла. Бившите служители на реда и сигурността загребах уморено по едно канче, обърнаха го на екс и пак загребах. Пиеха и мълчаха с някаква мрачна тържественост.

— Турихме начало, еба си! Убихме деца...

— Но турихме начало... започна се, пожарът на бунта гори!

Преди разсъмване е най-тъмно. Всичко е притихнало. Някъде много далеч вие куче. Зловеща тишина е надвиснала над пустошта, от която лепкавата тъмнина наоколо като че ли се сгъстява още повече. Наблизо в потайна доба се изкисква кукумявка. Отсреща, отвъд реката ѝ отговаря улулица. Стреснато, някакво дневно пиле изписува в гнездото си и после отново потъва в неспокойния си сън.

Чичо Тошо и чичо Гошо, лейтенантът от народната милиция и старшината резервист от БНА в същото това време лежат в безсъзнание до огнището, толкова са пияни, че чак са посинели. Безмълвни и неподвижни, изтръпнали, те едва дишат на пресекулки. Метанолът в първака не е шега работа. Колко хора е затрил, ослепил или вкарал в лудница и на колко престъпления е подбудител и

съучастник. В цялото това тягостно мъртвило газената лампа на свой ред също догаря и като за последно хвърля наоколо причудливи сенки. Така бараката изглежда сякаш е станала някакво призрачно място, свърталище на таласъми, които цяла нощ са бродели навън и сега, преди зазоряване, са се прибрали в леговището си. На покрива на бараката, до комина се примяръва силует. Това е Небесния гмурец, кацнал е там уморен. Вероятно е долетял отнякъде много далеч и сгушен там, горе, сега разговаря тихо с Йосиф Висарьонович от портрета над огнището.

— Е, Васко закъсна този път. Не можеш да бъдеш навсякъде и до всеки, който иска да надзърта през поднебесната завеса. Тези неща, знаеш, не са позволени на смъртните, да узнават тайните на небитието приживе, аз да ти го кажа като бивш семинарист, тези неща не са редни. Бог затова е дал виното, та да може човек да си почива и теши от тегобите на битието. Отровните лотоси от бреговете на Стикс не са за хората, за простосмъртните. Тях ги ядат само вещици, вещири, магьосници и прорицатели, все зли твари, свързани със Смъртта. На човек не му е дадено да надзърта в отвъдното, преди да е изтекла земната му участ. Не е подготвен и не е заслужил!

— Ужасно закъсных, тези двамата ми бяха стари приятели. Неведнъж съм ги теглил за косите обратно в живота, не заслужавах да свършат така. Те не бяха лоши същества, просто две нещастни деца, лишени от любов, едни от многото, загубили се между този и онзи свят, безутешни в единия и безнадеждни за другия, малки скитници подир сенките на облаците... Този път ужасно закъсных. Тази нощ докараха толкова много деца в Пирогов... Трябваше много други да спасявам, мислех, че тези сами могат да се оправят, но както виждам тук са се намесили и други сили, не е била само хладната прегръдка на Морфей... освен ролята на злия демон Metanol — Lucius, усещам и твоята намеса чичо Джо — дърт кръволок от Ада... защо и това трябваше?

— Светът стана много лош Васко, много по-лош, отколкото предвиждахме, ацетоновой октяборец мой, много лошо място за живеене. Хората вече сами творят зло без изкушения, без зловредна намеса. Злото стана част от природата на човека — човека божие творение! В началото искахме да провалим човека, за да скандализираме Създателя, да не позволим любимото му творение да

стане подобно на Него. Ако и паднал дух, благодарение на силите на мрака, човекът като създание, надарено също да може да твори и със свободна воля започна да твори зло заради самото зло. За удоволствие и за да се чувства силен, като гнети ближните си, за утвърждаване на собствената му гордост. За нас злото беше кауза, а за човеците се превърна в самоцел, нова същност дори. Така те стават опасни и за нас самите, служителите на Тартара. Хората се научиха да практикуват неконтролируемо зло по повод и без повод заради егоизма си до такава степен, че вече от всякакви деяния произлизат само злини, независимо от първоначалните дори добри намерения. Так изглежда днес света — омагьосан лабиринт, в който властват само нисшите духове, всички други са прокудени. Това е истински ад, ад човешки! Ад, за който дори и ние чедата на Преизподнята не сме предполагали, че ще построите. Вие сами си го създадохте и си го управлявате, и се измъчвате постоянно в него, но с това си поведение ставате опасни и за творенията, населяващи другите светове. Нарушавате и изопачавате основни вселенски закони на всемира заради користолюбието си. Гордостта и тщеславието са ви умопомрачили. Хората сте стигнали дотам да презирате всичко и пред нищо да нямате свян и страх, а това вече е ентропия! Нещо, което не се управлява от принципите на доброто и злото. Отвъд добро и зло! Вие презирате и двете. Вие създадохте напълно бездуховно съществуване, против всякакъв смисъл на сътворението, създадохте... антибитие, в което Смъртта властва приживе още много преди биологичния край. Вие сте вид зомби — само жива телесна обвивка, движена от инстинкти вътре, без душа. Преждевременна духовна смърт — така разсъждава др. Джугашвили и докато дава суровата си присъда върху нашия свят и човечеството, дъвче любимата си лула и изпуска от нея дим под формата на малки ядрени гъбки. — Ну, комсомолец млад, молчат и смотриш на мене обвинително, нещо не си съгласен. Но виж какво още ще ти кажа, дорогой, стигнахме дотам, че вече каквото и да направим, все някой пострадва, така сме се наплели. Нашите, вашите интереси. Добре! Искаш да си на страната на Доброто, вече си направил своя избор. Не че не съм ти предлагал добра работа и при нас и бързо кариерно израстване. Същество с твоя опит върху човешката пропадналоост и жив пример за безсмисленото съществуване на човешкия вид, щеше да бъдеш ценен кадър в нашия офис, но ти си имаш някакви си твои

принципи. Е, сега щастлив ли си? Можа ли нещо да направиш, за да ги спасиш твоите приятели? Клатиш глава и ме гледаш лошо, исках, Вася, само да ти дам един урок, не можеш да спасяваш нещо, което е обречено и с лека ръка да отхвърляш предложението ми. Бог ми е свидетел, исках само да ти помогна, твоят потенциал на обида и оскърбление от света можеха великолепно да се реализират при нас и да си отмъстиш за всички злощастия, на които те обрече Създателят в неговото прекрасно битие. Искаш да си на страната на доброто, добре! А какво знаеш за него? Ти си млад дух, Вася, и имаш още много да учиш, нищо още не си видял. Всички, като сте млади, искате все на Доброто да служите. Защото То все пак винаги побеждавало. Но на каква цена? И какво знаете за него, любезни? Уважаеми, Вася, ти още нищо не знаеш! Доброто е било още преди света, преди Сътворението и ще го има дори и след края на Големия взрив, когато всичко се свие колкото грахово зърно и накрая съвсем изчезне. Него пак ще го има някъде в някоя нова вселена, която ще изригне от нищото. То е извечно и първично, самото то поражда злото, позволява му да съществува и да му служи, използва го, после го поглъща и го превръща и него в добро и така до безкрая... Разбираш ли сега, че нищо не знаеш и колко са смешни и жалки моралните ти устои, с които ме обиждаш и предизвикваш. Морал, ценности, принципи, ха-ха, какво означава всичко това? Диалектиката ги преобръща постоянно и взаимно ги заменява, ха-ха днес вашата правда за едни е справедлива и добра, за други е същински ад. Виж какво стана с нашата съветска болшевишка революция, дето трябваше да създаде рая, тук на земята, а отвори портите на Ада ха-ха, добри ми Вася! Какво знаеш ти за Доброто? Всичко, което се случи тази нощ, признавам беше отвратително, но ти не ми остави друг избор с твоето твърдоглавие. Ах, какви планове имах за теб, каква разработка провали, ако знаеш, от колко години те следим и колко сме ти помагали, кой мислиш те научи да летиш още приживе, но ти си държиш на своето. Имате си свободна воля и не знаете какво да правите с нея, как да я управлявате... Това е вашето проклятие! А аз исках само да ти помогна. Всичко, което се случи, е гадост, но какво значение ще има това след 10 000 години? Какво означават някакви си страдания, причинени от едни човешки същества на други, та вие сте най-обикновени пионки в голямата игра. Тези ваши страдания във Вечността нямат никаква стойност, никакъв

смисъл. И без това цялата човешка цивилизация не е нищо друго, освен една симфония на разрушението. Промеждутъците от мир и културно съзидателство служат единствено за декорация, художествена украса на трагедията битие, и за да може последващите опустошения да бъдат по-импозантни с повече колорит. Такава е безумната пиеса на живота, играна от привидения в този свят, в който всичко се руши и всички умират... За какво Добро изобщо говорим...?! А ти си седнал тук да ми хленчиш и да ме укоряваш за малко кръв, сълзи и сополи, я се стегни! Ние от милиарди години, още от зората на този свят се борим срещу Създателя, за да спрем това му творение и да го изобличим като погрешно, и вдигнахме бунт, и платихме висока цена. Бяхме прокудени в Бездната и обезобразени от твоя любим Бог. Виж творението му днес в какво се е превърнало и няма ли нещо сбъркано. Великият архитект имаше други идеи за устроението на материалния свят и неговото предназначение, но бе низвергнат, за да не би да възсияе утринната му звезда по-силно от Създателя.

— Ти, чичо Джо, си стар клеветник и интригант, лукавата змия, съблазнителка говори чрез такива като теб, ти си слуга на злото и лъжата и аз не искам да обръщам повече ухо на твоите сквернословия, за друго съм дошъл и ти знаеш защо!

— Мили Вася, тук трябва да те поправа, аз любезни не съм слуга, а рицар на служба при техни Сатанински величества. Вие, драги, сте слуги и роби на възлюбения си Бог. Несправедлив си и ме оскърбяваш незаслужено, а аз само исках да ти отворя очите за някои неща, но вие избягвате истината и когато стане въпрос за нея, вие все викате, че сме ви съблазнявали и така да е. Адам и Ева все пак си бяха голи и като им се помогна да го осъзнаят, животът им стана по-интересен и човечеството започна да се множи. Но вашият милостив Бог и тук се намеси и ви изгони от градината си, за да не прозрете и други истини, които примерно Ние сме прозрели. Е, скитайте се по този нещастен свят и си носете първородния грях, като не искате да се пробудите за Истината, стойте си роби на невежеството. Факелът на Деницата Прометей никога няма ви огрее и няма да прогледнете никога защо сте оковани в света на материята и защо непрекъснато се въртите в колелото на Самсара и кой, и защо има полза от това. После пак ще кажат някои, че аз съм бил лош. Коба, Коба злодей си ти Коба! Така им е по-лесно аз да съм виновен, пък аз съм само „част от онази

сила, която злото все желае, а все добро създава!“ Прощавам им! Ах, Вася, всеки момент ще се разсъмне и ние с теб ще трябва да се разделяме вече. А така ми е хубаво да си приказваме, има хляб в теб момче. Знам, че сега не ме разбираш, и аз на твоите години колко съм си блъскал главата над тези въпроси в семинарията. Да ти призная честно дори по едно време и за самоубийство мислех, толкова се бях отчаял от несправедливостите и несъответствията на нашия свят. Не можех да проумея защо Бог, като е любящ, допуска всичкото това безобразие навред. И тогава се записах в болшевишката партия и там намерих отговорите на всичките си въпроси, които ме гнетяха, други по-късно сам разясних за широките народни маси. Знам за какво си дошъл и защо толкова време слушаш бръщолеването на един стар оглупял демон, ха-ха. Ти искаш справедливост! Е, това вече е друго! Ех, не може да ви разбере човек вас младите. И кво те бърка тебе всичко това? Да, мерзко и гадно е! Непрекъснато стават такива работи, защо се натягаш толкова, искаш възмездие и кво от това, да не мислиш, че злото ще спре и че ще се промени светът. Ние работим неуморно и да не си въобразяваш, че ще ни възпреш по някакъв начин със смешното си чувство за справедливост и целомъдрено послушничество. Честно, страшно ме трогна, направо ще се покая и ще поискам опрощение, ха-ха. Този свят е към своя край и вие го знаете, а ние всеки ден доказваме неговата несъстоятелност, чрез провала и деградацията на все повече човешки души, които няма да се спасят и да дочакат царството на вашия бог. Наближава времето, когато портите на Ада ще изгреят с целия си блясък, с блясъка на омразата и Принцът, монсеньорът на мрака и повелител на Бездната ще възтържествува. Славата му ще пребъде и царството му в една нова Вселена.

— Напразно се хабиш, не си на партийно събрание. Каквото и да се случи с вас, вие си оставате все тесногръди доктринери и натегачи. Не проявявате никакво въображение в своето слагачество, не знам как ви търпят с това елементарно угодничество, просто сте оскърбителни в своето престараване! Но стига сме протакали, няма да се избегне възмездието!

— Ругай, ругай, обиждай ме, нямаш милост към възрастния човек, не се смущаваш от белите ми мустаци и генералисимуският ми чин, но какво знаете вие младите, нищо не зачитате. Искаш да спазим

конвенцията — за това си дошъл, добре, щом толкова те радва да бъдеш отмъстителен и щом толкова държиш да регулираме проливането на кръв с канцеларски методи. Но ще ти кажа, че бюрократизмът лишава кръвопролитие от неговата изящност, отнема от красотата му, както между впрочем се случва същото и с други неща, също подложени на дребнавата му трактовка. Убийството се доближава до изкуството, то е висока чувствена категория и не трябва да бъде формализирано и принизявано до банален акт. Аз този жанр по мое време го бях извисил до блясъка на истински шедьовър, над изкуство дори, повярвай ми! Добре, да свършваме вече, че се развиделява, а на мен по понятни причини слънцето не ми понася. Та така, искаш да възтържествува правдата, да има равнопоставеност, сиреч двама от вашите за двама от наште, добре ще спазим конвенцията. Ах, Вася, Вася какви служители жертвам само ако знаеш? Истински болшевики, калени, идейно подготвени! Революционери храбри срещу някакви келеси лепилисти, недоносчета с афионни мозъци, но така да бъде — на война като на война! — отсече с видима горчивина дядото от Северна Осетия.

Малко по-късно Йосиф Сталин смръщи вежди от снимката и дръпна стръвно от лулата си няколко пъти. Всичко тогава избухна в пламъци. Горя, горя до сутринта, нищо не остана от бараката и градината наоколо. Когато в късния следобед на другия ден пристигнаха от полицията и пожарната на мястото намериха само два трупа, напълно овъглени изпод пепелищата и руините.

Криминалният инспектор нервно крачеше наоколо и за да се успокои, наслуки разлистваше някакъв всекидневник. Погледът му случайно се спря на следното съобщение „Предната вечер голям концерт на световноизвестната рок група Guns'n'Roses в L. A. Forum в Лос Анжелис, САЩ не се състоя. Групата не излезе и 50 000 фенове останаха разочаровани. Избухнали са размирици и сблъсъци с полицията, има данни за нанесени щети и опожарени автомобили. За да не излязат на сцената при продаден концерт, вероятно групата е била сериозно дрогирана, сочат близки източници. Напоследък били отложени или прекъснати и други концерти от световното им турне поради порочните наклонности на бандата и зачестилите злоупотреби на музикантите.“ — Бла, бла! Какви глупости пишат вестниците, а какви трагедии се случват постоянно около нас. Ще рече човек, че адът

се е продънил, ей, лош стана светът, мамка му...! — изръмжа полицаят, смачка вестника на топка и го запрати върху изтлелите пепелища.

В края на градината, върху дънера на стара изсъхнала слива стояха подпрени две мотики, на които никой не бе обърнал внимание. Огънят не бе успял или не бе пожелал да стигне дотам. За случилото се долу, до реката, още никой не подозираше... Самотен гарван прелетя, спусна се и кацна на сливата: Г-а-а-а!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.